AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 48

PIRAŢII CHINEZI

Traducerea de LIA HÂRSU

V.2.0

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
SOARTA BUTORU-LUI.

DOCTORUL BERTRAM ÎŞI URMĂ povestirea:

«În fata mea, păşea numărul opt, Butor – cum îl numiseră tovarăşii săi de suferinţă. Pătrunseserăm adânc în pădure şi înaintam mereu, fără greutate. Numai trestiile de zahăr pe care le căram cu noi ne făceau de lucru.

Fiecare din noi purta câte trei bucăţi, pe care le legaserăm împreună cu fâşii făcute din tunicile noastre de uniformă.

Precum am mai amintit, Pongo mergea înainte, după el venea Hasting, apoi cel trei osândiţi: tânărul Manant, numărul patrusprezece, Forestier – numărul treisprezece şi Butor; eu păşeam înaintea lui Marian care încheia

convoiul.

Armele sentinelelor doborâte de Pongo le împărţirăm astfel: Hasting şi Marian luaseră câte o carabină, iar Pongo şi eu câte un revolver. De animale sălbatece n-aveam ce ne teme, ci numai de urmăritorii noştri care erau. Desigur, mult mai primejdioşi decât fiarele.

După cum spunea Butor, care avusese prilejul să cunoască bine ţinutul în cei şapte ani de când se afla pe insulă – pădurea pe care trebuia s-o străbatem avea o lărgime de vreo zece kilometri. Puteam socoti, deci, că în două ceasuri şi jumătate vom ajunge la coastă.

Mergeam ca de vreun ceas când se auzi departe îndărătul nostru o împuşcătură. Aşa dar, de-abia acum găsise vreun soldat cadavrele sergentului şi câinelui şi dăduse alarma. Instinctiv ne iuţirăm paşii, căci un ceas de avans nu însemna prea mult dacă soldaţii ne vor lua urma.

Spre norocul nostru, luna învăluia acum pădurea în lumina el. Mulţumită acestui fapt puturăm se ne iuţim paşii. Pe de altă parte nu se putea ca soldaţii să nu se trădeze din pricina faclelor pe care le aveau cu ei. Aşa că vom fi în măsură să tragem asupra lor când vor fi aproape. Ne-ar fi fost însă foarte neplăcut să-i ucidem, căci soldaţii nu-şi făceau decât datoria. Noi eram pentru dânşii puşcăriaşi şi n-aveau de unde să ştie că eram într-adevăr nevinovaţi.

Se mai scurse un ceas în care timp ne încordarăm puterile peste măsură. Apoi pădurea se sfârşi şi la cincizeci de metri depărtare văzurăm marea. Mai trebuia să străbatem un banc lat de nămol şi în clipa când Pongo puse piciorul pe el să încerce daca îl ţine. Marian strigă brusc:

— Atenţiune, vin!

Aşa era. În inima pădurii, tocmai pe urmele noastre, se vedeau punctuleţele luminoase: făcliile urmăritorilor.

— Hasting, Pongo, veniţi încoace! Acum trebuie să ne apărăm! strigă Marian.

— Domnule, zise „Butor” – lasă-mă pe mine să mă răfuiesc cu soldaţii. Eu voi face treaba mai bine căci am împotriva lor o ură pe care o înăbuş de ani de zile în pieptul meu.

Marian şovăi. De sigur că îi era plăcut să nu mai fie nevoit să-şi la el răspunderea asta mare, dar pe de altă parte nu-mi era greu să ghicesc că îi părea rău de bieţii soldaţi. Noi am fi tras numai atât cât ar fi fost nevoie să-i împiedicăm de-a înainta, dar din partea lui „Butor” nu ne puteam aştepta la cruţare.

— Domnule, stărui el – dă-mi mie carabina şi dv. întocmiţi repede pluta. Eu îi voi reţine în loc.

Se apropia de Marian şi întinse mâna să ia arma. Prietenul meu păru să se fi hotărât căci lua carabina de pe umăr şi o întinse osânditului. Interveni însă destinul, care ţinea să-l pedepsească pe „Butor” mai aspru decât o puteau face oamenii.

Trupul uriaş sări deodată în aer şi în acelaşi timp numărul opt scoase un ţipăt răsunător, se întoarse cu iuţeala fulgerului şi baga mâna într-o tufă deasă.

— Mi-a scăpat diavolul! gâfâi el apoi. Domnule, acum sunt pierdut, nici un om nu mă mai poate salva. Fugiţi spre coastă eu, îi voi ţine pe soldaţi în loc!

— Dumnezeule! Ce ţi s-a întâmplat? întrebă Marian, surprins.

— O vidră veninoasă m-a muşcat, gemu nenorocitul. Era o namilă de cel puţin trei metri lungime.

O vidră veninoasă! Împotriva muşcăturii nu foloseşte nici un leac, chiar dară e întrebuinţat imediat. Victimele ei mor după puţin timp şi nu ajută nici arderea ranei, nici întrebuinţarea feluritelor buruieni de leac. În urma scurgerilor de sânge pe nas şi gură nenorocitul îşi dă sufletul, mai curând sau mai târziu, după tăria constituţiei sale.

Ramaserăm buimăciţi. Nu, nu exista nici o scăpare. Şi „Butor”-ul va îndura mult până ce otrava să-i fi învins trupul uriaş. Începuse de-acum să geamă dureros, căci veninul îşi şi făcuse drum, probabil, în sânge.

— Domnule, fugiţi, eu îi voi ţine în loc pe soldaţi! Mai gâfâi el odată, apoi zvârli trestiile de zahăr de pe umăr. Şi merse neînarmat în întâmpinarea urmăritorilor.

Si acum văzurăm că omul acesta cât era el de păcătos, avea totuşi un suflet mare. El ştia că e pierdut şi nu vroia să ne lipsească pe noi de una din armele atât de trebuincioase, ci se pregătea să-i înfrunte pe urmăritori

numai cu braţele sale puternice.

Vroiam să ma iau după el şi Marian se pregătea să facă acelaşi lucru, când îl auzirăm pe Pongo strigând:

— Massers, faceţi repede!

Si aceste câteva cuvinte ne readuseră la realitate. Da, trebuia să ne salvăm, pentru ca în felul acesta să-l eliberăm în acelaşi timp pe Hasting şi pe credinciosul Negru. „Butor”-ul era oricum pierdut, aşa că-şi poate încheia viaţa cu o faptă eroică. Poate că în felul aresta, îşi va ispăşi păcatele făptuite.

Forestier luă repede trestiile de zahăr zvârlite de numărul opt, apoi îl urmarăm pe Pongo, care, păşind cu băgare de seamă, se îndrepta spre mare. Legarăm în grabă beţele cu fâşiile rupte din tunicile noastre şi tocmai când împinserăm pe apă pluta uşoară, se auziră din pădure ţipete de moarte. „Butor”-ul se ţinuse de vorbă, îi oprea în loc pe urmăritori.

După ţipete urmă o împuşcătură, apoi iar un ţipăt şi deodată un răcnet.

— Fugiţi, fugiţi! striga osânditul. Cu mine s-a sfârşit...

Al treilea soldat trebuie să-l fi rănit mortal înainte de a-şi da el însuşi sufletul între pumnii puternici ai numărului opt. Dar moartea de bună voie a osânditului înseamnă salvarea noastră, căci cu siguranţă că soldaţii credeau că şi noi eram ascunşi la marginea pădurii. Nimeni nu se arătă în vreme ce noi păşeam prin apă împingând pluta şi când în cele din urmă ne făcurăm vânt pe ea, tot se mai auzeau chemări şi fluierături prin pădure, cu ajutorul cărora urmăritorii se înţelegeau între ei.

Pluta se ţinea bine. De fapt cam şedeam noi mai mult la apă, căci greutatea trupurile noastre o apăsa, dar mai cu ajutorul fluxului, mai cu cel al crengilor, pe care le foloseam ca vâsla, izbutirăm s-o scoatem la capăt.

Cu fiecare minut sporeau şansele salvării noastre, căci ne şi aflam la o sută de metri depărtare de ţărm şi mai înainte ca soldaţii să fi izbutit să străbată bancul lat de nămol, distanta aceasta va fi sporit încă simţitor. Fireşte, pentru armele moderne două sute de metri nu însemnau mare lucru, ne puteam însă aştepta ca soldaţii, în înfierbântarea lor, să greşească ţinta.

Un strigăt puternic de la marginea pădurii ne făcu să privim îndărăt. Primul soldat îşi luase curajul să înainteze şi acum îşi chema camarazii, căci ne zărise probabil. Imediat se şi iviră făcliile, din ce în ce mai multe, până ce, în cele din urmă zărirăm mişcându-se cel puţin douăzeci de puncte luminoase, care se apropiau repede de ţărm.

— Trebuie să vâslim! striga Marian. Dacă vor deschide focul putem fi nimeriţi lesne. Repede, repede! E în joc viaţa noastră!

Fără să mai aşteptăm alt îndemn, începurăm să lovim apa şi pluta îşi spori viteza. Dar după câteva minute soldaţii ajunseră la plajă, zvârliră făcliile în mare şi prima salvă de carabină hăui deasupra apei liniştite.

Prea se grăbiseră ei, căci gloanţele şuierară peste capelele noastre fără să ne atingă. Celelalte fură mult mai bine ţintite; instinctiv ne aplecarăm, atât de aproape trecură câteva pe lângă noi şi apa ne împroşcă din toate părţile.

— Întindeţi-vă pe burta ordona Marian. Curentul devine mai puternic, astfel că nu mai e nevoie să vâslim.

Urmarăm pe dată sfatul acesta, căci dintr-o smucitură bruscă ne dădurăm seama că pluta îngustă era dusă de un curent puternic. Curând se dovedi cât de bine procedasem, căci a doua salvă trecu atât de aproape deasupra noastră încât simţii în fată curentul de aer produs de traiectoria gloanţelor.

Pluta înainta din ce în ce mai repede. Soldaţii ne vor pierde în curând din ochi, căci ne aflam acum la o depărtare de cel puţin cinci sute de metri de ei. Păreau că şi dânşii îşi dădeau seamă că tot la vom scăpa în cele din urmă, căci acum focul lor nu mai era regulat şi fiecare trăgea la întâmplare. Ai fi crezut că nimerisem într-un roi de albine, aşa zumzăiau şi bâzâiau gloanţele în jurul nostru, dar din pricina faptului ca trăgeau fără ţintă, treceau înaintea noastră sau cădeau în apă. Apoi interveni o pauză mai lungă, în care timp soldaţii îşi încărcă din nou armele.

Forestier, osânditul numărul treisprezece, se ridica iar şi începu să vâslească din răsputeri.

— Pe burtă, Forestier! se răsti la el Marian. Acum vor

trage iar.

— Ei lasă, că nu mă nimeresc ei! Râse puşcăriaşul şi dădea vârtos cu creanga lui.

Deodată gloanţele începură din nou să biciuiască apa. Cu un geamăt de durere, Forestier lăsă să-i scape creanga din mână. Apoi sări brusc în sus, rămase drept câteva clipe pe pluta ce se clătina, ridică braţele şi cu un strigăt nearticulat se prăbuşi cu spatele în apă.

— Atenţie! strigă Marian. Poate e numai rănit şi-l vom putea prinde când va ieşi la suprafaţă.

Privirăm cu încordare la apa ce sclipea în bătaia lunei, pentru a putea interveni îndată ce s-ar arăta trupul nenorocitului.

Şi într-adevăr, se ivi la câţiva metri de noi.

— Voi înota până la el să-l aduc încoace! zisei eu şi mă pregăteam să mă sar în apă. Dar un ţipăt puternic al lui Manaut, tânărul osândit – mă făcu să dau înapoi.

— Rechini!

Atât spusese numărul patrusprezece, dar asta fu de-ajuns ca să ne înfiorăm, căci rechinii mişunau în apele Guyanei şi mulţi osândiţi care nădăjduiau să-şi recapete libertatea înot, au fost sfâşiaţi de ei. Pe pluta îngusta pe care ne aflam, ei erau mai primejdioşi pentru noi decât gloanţele care zbârnâiau în juru-ne.

Cu viteză de torpile veneau spre noi patru dihănii mari, cotiră pe aproape de pluta şi se repeziră spre trupul lui Forestier. Valurile spumegau furioase când monştrii sfâşiară victima, dar spre uşurarea noastră nu auzirăm nici un strigăt al osânditului. Aşa dar fusese ucis de glonte şi soarta îl scutise de un sfârşit groaznic.

Dinspre ţărm se auziră strigăte de bucurie. Soldaţii observaseră şi ei dihăniile fioroase şi nădăjduiau că le vom cădea şi noi prada. Se părea chiar că ne vom găsi o moarte cruntă între colţii acestor monştri, căci acum, după ce sfâşiaseră pe nenorocitul osândit, începuseră să înoate încetişor spre pluta noastră. O singură lovitura cu coada lată ar fi fost de-ajuns ca să zdrobească pluta noastră şubredă.

Dihăniile uriaşe trecură atât de aproape de noi că le-am fi

putut atinge cu mâna; priveliştea aceasta ne înfioră, căci se părea că „tigrii mărilor” se jucau cu noi, ştiind prea bine că nu le vom putea scăpa.

Mai ales cel din urmă era un exemplar neobişnuit de mare. Încet şi cu mişcări leneşe înotă pe lângă noi şi avui impresia că-şi aţintea asupra noastră ochii-i fosforescenţi, ca şi cum ar sta în cumpănă dacă să ne atace imediat sau nu.

Văzui atunci că Marian se înălţase şi ridică în sus carabina. Când dihania fu la câţiva metri, el ţinti şi slobozi două gloanţe. În clipa următoare o cascadă de apă ne învălui, atât de furios se zvârcoli monstrul în apropierea noastră. Dar Marian, ţintaşul neîntrecut, nu dăduse greş trupul enorm bătu apa cu furie câteva clipe, apoi mişcările deveniră din ce în ce mai slabe şi în cele din urmă monstrul se linişti, afundându-se încet.

Îngrijoraţi, iscodirăm în jurul nostru să zărim celelalte trei dihănii, aşteptându-ne să le vedem întărâtate de moartea tovarăşului lor şi pregătindu-se să ne atace. Dar... chiar atunci luna se ascunse în nori şi un întuneric adânc ne învălui. În acelaşi timp se porni un vânt puternic care, împreună cu curentul apei mişcă pluta şi mai repede.

Dinspre ţărm se auziră strigătele de furie ale soldaţilor care îşi văzură nădejdile spulberate.

II.
NOAPTEA PE FURTUNA.

DEODATA PONGO ÎNCEPU SĂ ADULMECE aerul şi mormăi:

— Massers, vine furtună mare.

Frumoasă perspectivă! Chiar de la cele dintâi valuri pluta noastră va fi distrusă. Presupunând chiar că ne vom putea ţine de rămăşiţele ei, tot vom fi o pradă uşoară pentru rechini, care ne vor găsi ei când furtuna se va potoli.

Marian, care presimţea şi el această primejdie, zise:

— Dacă va veni într-adevăr o furtună puternică, atunci va trebui să ne dăm drumul de pe plută şi să ne încleştăm de bete. În felul acesta e posibil ca trestiile să nu fie

rupte, căci dacă valurile vor izbi trupurile noastre vor întâmpina rezistentă. Şi pe vreme de furtună n-avem să ne temem de rechini, căci ei vor căuta să se refugieze în largul mării. Să nădăjduim că furtuna va veni dinspre uscat, ca să nu fim împinşi înapoi spre coastă.

— Da, aşa e, va trebui însă să debarcăm totuşi undeva, răspunsei eu.

— Fireşte, dar e mai bine dacă vom ajunge undeva pe uscat cât mai departe de Cayenne. Şi poate că întâlnim în larg un vapor care să ne ia pe bord.

— Numai să nu fie unul francez! râsei eu, cu amărăciune, A! Uite că şi început.

O răbufneală caldă de vânt trecu deasupra noastră venind dinspre uscat şi marea atât de liniştită până acum începu să se agite. Valuri mici ne spălau trupurile şi pluta începu să se clatine îngrijorător.

— În apă! strigă Marian. Cu un braţ şi un picior ţineţi-vă de plută, iar cu celelalte membre va trebui să vâsliţi. Repede înainte, ca fâşiile de stofă să nu se rupă.

Imediat ne dădurăm drumul în apă şi ne aşezarăm în poziţia recomandată de Marian, în aşa fel că trupurile noastre stăteau aproape orizontal. Pluta se ridică imediat şi stătu mult mai liniştită, deoarece valurile nu mai întâmpinară rezistentă. Înaintam acum mai repede, dar eram mereu ameninţaţi de primejdia rechinilor care ne puteau ataca în voie.

Vântul devenea din ce în ce mai puternic şi odată cu el valurile se ridicau tot mai înalte şi mai furioase. Crestele lor se rostogoleau şi se năpusteau asupra noastră în aşa fel că de fiecare dată ne împingeau în adânc. Pluta pârâiea din încheieturi sub izbiturile furioase.

— Trebuie să ne urcăm cu schimbul pe pluta, răcni Marian – şi să rupem fâşii din pantalonii noştri ca să legăm cu ele beţele. Repede, Manant, începe d-ta!

Tânărul osândit se săltă pe plută, dar în aceeaşi clipă un val uriaş se rostogoli cu furie deasupra noastră. Ne afundarăm adânc şi când ieşirăm iar la suprafaţă observarăm cu spaima că pluta fusese desfăcută. Dibuirăm repede în jurul nostru ca să apucăm betele împrăştiate, dar găsirăm prea puţine, câte trei de fiecare. Ar fi fost de ajuns şi astea, acum era însă cu neputinţă să

legăm pluta la loc, astfel că trebuia să ne mulţumim fiecare cu cele trei beţe. Înotarăm cu ajutorul lor, dar furăm despărţiţi unul de altul. Întunericul era atât de adânc încât de-abia puteam vedea crestele valurilor înspumate ce se apropiau furioase de noi. Nu ne rămânea decât să ne strigăm unul pe altul din când în când şi cu prilejul acesta observarăm că Manant fusese târât departe, în vreme ce greoiul Pongo rămăsese în urmă. Numai noi trei: Marian, Hasting şi eu eram încă împreună. Pongo începu să înoate cu disperare, apropiindu-se de noi, pe când Manant fu târât tot mai departe, căci chemările sale se auzeau tot mai slabe şi mai îndepărtate. Zadarnic îi strigă Marian să înoate împotriva valurilor. Tânărul osândit părea să fi fost părăsit de puteri, căci în cele din urmă nu-i mai auzirăm de loc glasul.

— Noi patru suntem acum iarăşi împreună, zise Marian când furtuna ne dădu un răgaz de câteva clipe. Trebuie să facem tot posibilul să ne ţinem unul lângă altul. Când se va potoli furtuna va trebui sa legăm la loc pluta, altminteri ne înhaţă rechinii.

Perspectiva aceasta neplăcută ne dădu puterea să rămânem nedespărţiţi, dar după vreun ceas eram răguşiţi de atâta strigat.

Furtuna, care în ultimul timp devenise un adevărat uragan, se potoli tot atât de repede precum se stârnise şi aproape în acelaşi timp luna se ivi iarăşi dintre nori, împrăştiind o lumină palidă deasupra mării agitate. Ne grăbirăm acum s-ajungem unul lângă altul şi cu ajutorul fâşiilor rupte din pantaloni legarăm laolaltă cele douăsprezece bete.

— Vom face cu schimbul, propuse Marian. Unul din noi va sta mereu pe plută, pentru a vedea dacă se apropie rechinii sau vreun vapor. Noi ceilalţi rămânem liniştiţi în apă, ca să putem împinge pluta cât mai repede.

— Unde va fi rămas Manant? întrebai eu.

— Nădăjduiesc că-l vom ajunge, răspunse Marian – căci altminteri e pierdut cu siguranţă. Să-i dăm drumul, băieţii.

Hasting sări cel dintâi pe plută şi noi începurăm să înotăm de zor cu braţele şi picioarele libere. Izbutirăm

astfel să înaintăm repede, în vreme ce Hasting iscodea cu privirea de jur-împrejur. Deodată strigă îngrozit:

— Repede pe plută! Dumnezeule sfinte, rechinii sunt lângă noii.

Cu iuţeala fulgerului ne săltarăm pe pluta care acum era şi mai îngustă. Carabinele şi pistoalele le văraserăm sub una din fâşiile de stofă, căci erau atât de bine lucrate încât apa nu le putea dăuna. Marian şi eu puserăm mâna pe carabine. Ne ridicarăm apoi, ne înţepenirăm bine în picioare ca să ne putem păstra echilibrul şi căutarăm cu privirea duşmanii setoşi de sânge.

Îi văzurăm apropiindu-se... se aflau încă la vreo douăzeci de metri de noi.

— Probabil că l-au sfâşiat pe bietul Manant, zise Marian – dar cu noi şi-au greşit socoteala. Ia-l tu pe unul, eu pe al doilea. Al treilea o va lua la fugă când vor cădea gloanţele. Repede, foc!

Traserăm fiecare câte două împuşcături şi imediat cei doi rechini începură să se zvârcolească de moarte. Trebuie să fi fost rău atinşi, căci deodată îi văzurăm ţâşnind pe dinaintea plutei şi făcându-se nevăzuţi îndărătul nostru. Al treilea, după cum prevăzuse Marian – făcu stânga împrejur şi o zbughi spre largul mării.

— Aşa. De ăştia am scăpat, zise prietenul meu – dar mă tem că vom da de alţii. Îmi pare rău de bietul Manant, nenorocitul şi-a găsit o moarte grozavă şi de sigur că era nevinovat. Dar ce să-i faci, aşa i-a fost scris. Noi, însă, să nu ne dăm bătuţi, ci să reluăm lupta pentru viaţă şi libertate. Hasting va rămâne pe plută iar noi vom continua să înotăm mai departe. Se poate întâmpla ca ăia de pe Insula Dracului să pornească în urmărirea noastră cu o barcă cu motor. Înainte, deci!

Marian se pricepea de minune să toarne spirt peste rană, vorba ceea... Pomenirea bărcii cu motor era un îndemn să ne îndoim sforţările. În cele din urmă oboseala ne prididi şi deoarece în vremea asta marea se liniştise binişor, ascultarăm de sfatul lui Marian şi ne urcarăm cu toţii pe plută ca să ne mai odihnim.

Pongo se înţepeni pe picioare şi scrută zarea de jur-împrejur. Privirii lui agere nu-i scăpa nimic şi furăm liniştiţi când îl auzirăm zicând:

— Nici un rechin, nici un duşman. Massers liniştiţi.

Dar tocmai când se pregătea să se aşeze sg aplecă înainte şi rosti deodată:

— Vine vapor mare.

— Hm... nici o bucurie! făcu Marian.

Fireşte, se putea să fie un vas de marfă, care ne-ar fi luat pe bord, dar tot atât de lesne se putea ca soldaţii din Cayenne să ne fi barat drumul. Cunoşteau direcţia vântului şi ştiau bine că n-am fi putut ocoli.

— Atunci, să ne pregătim pentru lupta finală, zise Marian, liniştit. Căci nu vreau să le cad viu în mână după ce am scăpat odată şi nici nu cred că ne vor ierta după ce „Butor”-ul l-a ucis pe sergent şi trei soldaţi. Ia priviţi, vine de-a dreptul spre noi, ceea ce însemnă că nu e un vas oarecare, ci unul al urmăritorilor noştri, care ne caută.

Când se va apropia va trebui să tragem în primul rând în timonier şi dacă-l nimerim, vasul nu-şi va mai putea păstra direcţia.

— N-ar fi mai bine să ne predăm? propusei eu. în definitiv, odată şi odată nevinovăţia noastră tot va trebui să iasă la iveală. Nu mă lasă inima să trag în soldaţi care nu-şi fac decât datoria.

— Nici mie nu-mi este plăcut, zise Marian – dar sunt sigur că nici ei nu vor mulţumi să ne ia prizonieri, ci ne vor ciurui de gloanţe fără să stea mult la gânduri. Aşa fiind, cel puţin să ne apărăm.

— Atunci trebuie să aşteptăm până vor trage ei primul glonţ, zisei eu.

— Fireşte c-aşa vom face. A! Probabil că au ocheane de noapte. Ia te uită, vine direct spre noi şi la depărtarea asta cu greu am putea fi zăriţi cu ochiul liber, mai ales că apa scânteiază atât de tare. Peste câteva minute vom vedea cum stau lucrurile. Da, da, trebuie să fie un vas al politiei, căci desfăşoară o viteză neobişnuită.

Vaporul, pe care-l vedeam numai conturându-se, părea că se iveşte din mare, atât de repede se apropia. Se înălţa tot mai mult şi venea cu iuţeală sporită de-a dreptul spre noi.

— Drace! Te pomeneşti că vor să ne ciocnească! zise Marian. Atunci tot voi trage asupra timonierului, căci

suntem în legitimă apărare. Dar... drace! Ce-o fi însemnând asta?

Vasul, în care recunoscurăm acum o goeletă solid construită, stopă în plină viteză. Făcu apoi un mic viraj şi se apropia de pluta noastră. O făptură se aplecă deasupra parapetului.

— Alo, domnilor, strigă o voce cunoscută – veniţi sus. Suntem în siguranţă.

— Manant! Strigă Marian, înmărmurit. Nu cumva o fi vreo cursă?

— Atunci înseamnă că vor să ne prindă de vii şi deocamdată, asta îmi este foarte plăcut, zisei eu, Dacă n-ai nimic împotrivă, voi urca eu primul pe punte.

— Bine, bine, să ne spui însă când vei primi o lovitură în scăfârlie.

— Puteţi veni fără teamă, zise din nou Manant, râzând – suntem cu adevărat în siguranţă. Dar grăbiţi-vă, vă rog, căci vreau sa ieşim cât mai repede din apele astea.

Fără să stau o clipă pe gânduri, începui sa ma caţăr pe scăriţa de frânghie pe care o aruncase în jos tânărul osândit. El ma ajută să încalec parapetul şi-mi strânse mâna călduros.

— Îţi voi povesti totul în cabină, zise el mişcat – e într-adevăr un semn al Cerului.

Curând se iviră şi Hasting cu Marian, pe care numărul patrusprezece îi salută de asemeni cu bucurie. În vremea asta se adunaseră câţiva marinari care se uitau cu curiozitate la noi. De sigur că le părea ciudat faptul să dea peste nişte oameni despuiaţi făcând plimbări cu pluta în largul mării. Când se ivi Pongo şi-şi făcu vânt peste parapet, se dădură speriaţi îndărăt. Dar Manant îi strânse şi lui mâna şi zise:

— Acum, domnilor, vă rog să veniţi în cabină. Unchiul meu se va bucura văzându-vă.

Si adresându-se marinarilor urmă:

— Aceştia sunt prietenii mei, mulţumită cărora am izbutit să ies din iadul acela. Sunt şi ei nevinovaţi, de asta garantez eu. Vreţi să-i ajutaţi să scape şi ei de urmăritori?

— Fireşte, domnule Manant, răspunse un marinar cu barba căruntă. Le suntem chiar recunoscători că v-a

mijlocit fuga, căci altminteri nu te-am fi putut scoate de acolo.

— Fără îndoială că nu. Călătoria voastră ar fi fost zadarnică. Acum trebuie să-l demascăm pe ticălosul care m-a adus acolo pe mine. Dar hai să mergem repede, domnilor, căci aşteaptă îmbrăcăminte, mâncare şi băutura.

Coborârăm o scăriţă îngustă de fier care ducea într-un gang îngust. Manant deschise primele două uşi şi zise:

— Acestea sunt cabinele dumneavoastră; în paturi veţi găsi haine uscate. Pentru prietenul dumneavoastră Pongo am ales costumul cel mai mare şi nădăjduiesc că îi va veni bine. Îmbrăcaţi-vă repede, căci unchiul meu vă aşteaptă cu nerăbdare.

Cabina din stânga era pentru mine şi Marian, cea din dreapta pentru Hasting şi Pongo. Îmbrăcarăm la iuţeală costumele albe care ne veneau de minune şi când băturăm la cabina de peste drum, ne deschise Pongo care era gata îmbrăcat, în vreme ce Hasting tocmai îşi punea haina. Mânecile şi pantalonii lui Pongo erau cam scurţi iar pantofii albi de pânză păreau să fie şi ei cam strâmţi... Dar aşa cum era, făcea impresie destul de bună şi putea veni în societate... îi chemarăm pe Manant care deschise imediat uşa de la capătul gangului şi ne pofti să intrăm.

Îndărătul unei mese largi de stejar se ridica o făptură mică şi dolofană.

— Ah, dv. sunteţi prietenii nepotului meu, zise cu glas subţire omuleţul. Fiţi bineveniţi, domnilor. Mi s-a şi spus că fără concursul dv. nu l-aş fi revăzut niciodată pe dragul meu nepot. Numele meu e Roer, sunt proprietarul şi căpitanul acestui vas, care poartă numele oraşului meu natal: „Apeldoorn”. Aşa, acum povestiţi, vă rog!

Căpitanul Roer era un bărbat care-ţi plăcea de la prima vedere. Chipul său plin şi rotund era pârlit de soare şi vânt, iar când râdea, dinţii albi străluceau în contrast viu cu restul fetei; părul scurt, alb ca zăpada, părea o tichie de pluş ce-i acoperea creştetul capului.

Ne prezentarăm, el ne strânse mâinile cu căldură, apoi arătă spre masa pusă şi ne invită să luăm loc:

— Mâncaţi, domnilor, căci socot că sunteţi flămânzi şi însetaţi. Trebuie să fiţi oameni sănătoşi, deoarece aţi

trecut prin atâtea în viaţa dv.!

— Atunci cu siguranţă că sunt sănătos, râse Marian – căci de foame şi sete nu mă plâng, slavă Domnului.

Drept să spun nici noi n-aveam să ne plângem în privinţa asta şi chipul căpitanului strălucea de bucurie văzând cu câtă poftă înfulecam.

După ce ne săturarăm, veni un marinar să strângă masa, aducând în schimb pahare şi câteva sticle cu vin.

— Şi acum, domnilor, zise simpaticul bătrân – povestiţi-mi cum aţi ajuns pe insula aia blestemată. Nepotul meu îmi spunea c-aţi fi nevinovaţi. Asta aş fi crezut-o şi fără ea el să mi-o spuie, căci mă pricep eu la oameni. Bietul Manant a ajuns acolo din pricina ticăloşiei unui om şi am credinţa că acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu dv.

— Da, răspunse Marian – dacă omul acela se numeşte Haridell sau Larrin, atunci aşa e.

Efectul vorbelor sale fu surprinzător. Căpitanul Roer şi tânărul Manant îl priviră cu ochii holbaţi, apoi omuleţul sări în sus şi lovi cu atâta putere în masă încât sticlele şi paharele începură să joace.

— Ce? răcni el. Îl cunoaşteţi şi dv. pe ticălosul ăla?

— Da, căci dânsul a fost acela care ne-a trimis pe „Insula Dracului” prin jurământul său fals. Daţi-mi voie să vă istorisesc totul.

Şi Marian începu să povestească peripeţiile prin care trecuserăm. Când sfârşi, unchiul şi nepotul tăcură câtva timp, apoi căpitanul lovi iar cu pumnul în masă şi dădu pe gât repede un pahar de vin.

— Nemernicul! scrâşni el apoi. Dar cui aveţi să-i mulţumiţi pentru ticăloşia asta, lui Larrin sau lui Haridell?

— Păi e unul şi acelaşi! făcu Marian, uimit.

— Nu, sunt fraţi, răspunse Roer. Au aceeaşi mamă, numai că Haridell e din prima căsătorie, iar Larrin din a doua. Amândoi însă par să fie la fel de ticăloşi. Dar se poate întâmpla ca Larrin să se folosească numai de numele fratelui său când îi vine la socoteală. Cum arată la faţă?

Marian îl descrise cât mai exact pe omul care încercase să ne piardă, apoi tânărul Manant zise:

— Atunci a fost Haridell, căci Larrin e ras complet la faţă. Acum daţi-mi voie să vă povestesc cum s-au

întâmplat lucrurile cu mine.

Cu tot numele meu francez, sunt de origine olandeză şi mă trag dintr-o familie de emigranţi. Deoarece în Olanda nu prea găseam posibilităţi de a-mi face o situaţie, unchiul meu mă luă cu el şi de doi ani sunt în întreprinderile lui, adică lucrez pe vasul acesta.

Acum două luni am ajuns la Singapore şi seara m-am dus în oraş să beau un pahar de ceai. Într-o ceainărie chinezească din apropierea portului m-am întâlnit cu căpitanul Larrin. De-abia mai târziu mi-am dat seamă că s-a priceput cu dibăcie să se apropie de mine. Şi în seara aceea am ascultat cu mult interes povestirile omului care colindase pământul în lung şi-n lat. Am primit cu bucurie invitaţia lui să bem o sticlă de vin într-o încăpere dosnică a localului. Apoi, deodată îmi pierdui cunoştinţa.

M-am trezit într-o cabină întunecoasă a unui vapor şi când începui să strig, fui târât pe punte de doi chinezi. Acolo, un galben gras şi respingător îmi spuse că de-acum încolo fac parte din echipajul vasului său. Dacă mă împotriveam, îmi spuse că avea destule mijloace să mă puie cu botul pe labe. Cunoşteam cruzimea chinezilor şi de voie de nevoie mă lăsai în voia soartei. Curând însă aflai scopul adevărat al vasului pe care mă aflam şi asta se întâmplă cu prilejul întâlnirii noastre cu o goeletă mică în apropierea insulelor Anambas. Chinezii mei erau piraţi. Fireşte că nu luai parte la luptă ci rămăsei liniştit în cabina mea şi bine făcusem, căci în ajutorul vasului primejduit veni deodată un vapor de război francez. Judecata fu foarte sumară: chinezii care nu căzuseră în luptă fură spânzuraţi. Apoi, procedând la percheziţionarea vaporului, dădură peste mine. Povestirea mei fu crezută, dar deodată apăru pe bord căpitanul Larrin, pe care marinarii îl găsiseră într-o cabina. Şi ticălosul acesta mărturisi sub jurământ că eu fusesem de partea piraţilor şi ajutasem la jefuirea vasului său. În Saigon fui condamnat la deportare pe insula Cayenne.

Manant tăcu. Ciudat se mai asemăna soarta noastră! Larrin şi Haridell jucau un rol pe care nu-l puteam ghici deocamdată.

Furăm smulşi din gândurile noastre de un nou pumn în

masă al căpitanului, care puse paharele în mişcare.

— Ei, ce ziceţi, domnilor? făcu el. Nu e aşa că nu-ţi vine să crezi? Şi partea frumoasă vine de-abia acum.

Încep să-l caut pretutindeni pe bietul nepotu-meu, e doar singurul copil al surorii mele – dar ia-l de unde nu-i Trebuia să mă duc repede în Sumatra, mă întorc de-acolo peste cinci săptămâni şi-l găsesc în Singapore pe blestematul ăla de căpitan Larrin. Lucrul s-a întâmplat tot într-o ceainărie, unde mă pomenesc că individul se apropie de mine şi mă întreabă dacă eu sunt căpitanul Roer. Apoi începe să-mi povestească cu o înduioşare prefăcută că auzise de soarta nepotului meu, care fusese condamnat în Saigon la muncă silnică pe viaţă. Vă închipuiţi cam ce-am simţit atunci. Fără să stau pe gânduri pornesc cu vasul într-acolo, vrând s-ajung pe insulă încă în noaptea asta. Când timonierul meu vede un om înotând în valuri. Îl scoatem din apă şi restul îl ştiţi. Nu pare să fie asta voinţa lui Dumnezeu?

— Da, aşa e, răspunse Marian, cu seriozitate. Acum trebuie să facem tot ce se poate ca să ieşim cât mai repede din apele astea. De sigur că dv. vreţi să vă înapoiaţi în India, iar noi trebuie să ajungem în Sumatra. Doriţi s-o luaţi spre Apus în jurul Africii sau îndărăt prin canalul Panama?

— Îndărăt prin canalul Panama, răspunse Roer. Nădăjduiesc să întâlnesc în drum vreun pirat chinez. Din câte am auzit, o bandă întreagă îşi face mendrele pe acolo. Sunt bine înarmat. Am pe bord un tun de calibru mare. Prizonierii vor trebui să mărturisească dacă-l cunosc pe Larrin sau pe Haridell.

— Drace! făcu Marian deodată. Atunci, aveţi acelaşi gând care mi-a venit şi mie. Nu cumva aceşti doi fraţi or fi tovarăşi cu piraţii?

— Ai ghicit! exclamă Roer. Tocmai ce vreau să aflu şi eu. Îmi veţi fi un ajutor preţios, căci pentru dv. aventurile sunt o condiţie de viaţă şi pe de altă parte sunt încredinţat că nu vreţi să-l lăsaţi nepedepsit pe ticălosul acela de Haridell.

— Fireşte că nu, răspunse Marian. Şi ne legăm, deci, să pedepsim după cum se cuvine pe omul acesta şi pe fratele său.

Pactul fu încheiat cu o strângere de mână şi cu câteva pahare de vin.

III.
PIRAŢII.

CĂPITANUL DESTUPĂ ÎNCĂ O STICLĂ.

Marian se folosi de prilej şi zise:

— Domnule căpitan, evadarea noastră va fi comunicată prin radio tuturor vapoarelor franceze. N-ar fi cu putinţă să fim opriţi în drum?

— Cu putinţă? făcu Roer.

— E chiar foarte sigur, domnule. Ia să vezi cum va fi scotocit „Apeldoorn”-ul meu. Deoarece şi nepotul meu a evadat, vasul nostru va fi luat cu deosebire la ochi, cu atât mai mult cu cât n-am ce căuta în apele acestea.

— Asta înseamnă c-am dat din lac în puţ, râse Marian. Cel mai bun lucru at fi să coborâm când se va apropia un vas francez.

— Nu aşa, răspunse Roer. Veţi coborî în interiorul vaporului. Echipajul îmi este credincios şi am în pântecul vasului o încăpere pe care n-o poate descoperi nimeni.

— Dar dac-or aduce un câine cu ei?

— N-am auzit pân-acum ca un câine să suporte miros de piper. Căci atunci când vă voi ascunde acolo voi presăra piper înăuntru.

— Atunci, sunt liniştit, zise Marian.

— Aşa! Făcu Roer şi umplu paharele cu ochi. Acum cred că sunteţi obosiţi. Cel puţin domnul Hasting, căci văd că i se închid ochii de somn.

— Da, încuviinţă legionarul – am făcut sforţări peste puterile mele şi rana de la piept nu mi s-a vindecat încă pe deplin.

— Atunci duceţi-vă în cabinele dv. Noroc, domnilor, să dea Dumnezeu să izbutim în ceea ce ne-am propus!

Ciocnirăm şi dădurăm pe gât paharele, apoi intrarăm în cabinele noastre şi de îndată ce puserăm capul pe pernă adormirăm.

Când răsări soarele, Roer ne trezi cam brutal zgâlţâindu-ne de umeri:

— Sculaţi, sculaţi, domnilor, au sosit francezii!

Aruncai o privire pe fereastră şi tresării înspăimântat.

Un crucişător se afla la vreo suta de metri şi tocmai se dăduse drumul pe apă unei şalupe, în care luaseră loc doi ofiţeri şi douăzeci de marinari.

— I-aţi trezit pe Hasting şi Pongo? întrebă Marian, liniştit.

— Vor mai trece câteva minute până să fie aici domnii francezi.

— Aşa e, dar vor trece câteva minute şi până să fie pusă la punct ascunzătoarea dv., răspunse Roer.

— Nepotul meu vă va călăuzi, eu mă duc pe punte să-i întâmpin pe musafirii noştri. Luaţi piperul ăsta şi frecaţi-vă pe tălpi cu el. Ce e bine nu e rău.

Ieşirăm în gang şi-l văzurăm pe căpitan alergând repede sus. În aceeaşi clipă ieşiră din cabina de peste drum tovarăşii noştri împreună cu Manant.

— Bună dimineaţa, domnilor, ne salută Manant. Aventurile încep din nou. Haideţi, bătrânul nostru timonier ne aşteaptă jos.

Intrarăm în cabina căpitanului. Masa grea era dată la o parte şi un chepeng fusese deschis.

— E o a doua intrare spre cală, ne lămuri Manant. Aşa dar nu e nici un pericol dacă ar fi descoperită.

Coborârăm o scăriţă îngustă şi intrarăm în cală, care era aproape goală. În fund se afla tancul enorm care conţinea apă de băut. Acolo stătea bătrânul timonier. Îl văzurăm ridicând tancul greu de fier cu ajutorul unui scripete. Atunci se ridicară şi scândurile podelei şi se ivi o deschizătură întunecoasă.

— Să facem treaba repede! zise Manant. Eu voi porni înainte, domnilor şi voi lumina drumul cu lampa de buzunar. E cam strâmt şi întunecos colo jos, dar avem aer destul.

Se aşeză la pământ şi se strecură în gaura aceea neagră. Îl urmarăm repede căci fiecare clipă era preţioasă acum. Intrarăm într-o încăpere de doi metri lăţime, trei metri lungime şi trei sferturi de metru adâncime. Era loc destul ca să stăm aşezaţi unul lângă altul. După ce coborî şi Pongo, cel din urma – timonierul lăsă în jos podeaua. Nimeni n-ar fi putut bănui că sub tancul de apă se ascundeau oameni.

Nu trecu mult şi auzirăm bocănind paşi grei deasupra

noastră. Marinarii perchiziţionau deci vasul. După cum ne istorisi mai târziu Roer, francezii orânduiră lucrurile cu multă diplomaţie, pentru a nu stârni un protest din partea guvernului olandez. Deoarece căpitanul nu putea să nege că venea dinspre Cayenne, ei se prefăcură foarte îngrijoraţi, spunând că evadaţii s-ar fi putut furişa în ascuns pe vasul său, astfel că acesta s-ar afla în primejdie, cu atât mai mult cu cât indivizii cu pricina fuseseră condamnaţi pentru piraterie.

Atunci căpitanul se văzu chiar nevoit să-i roage pe musafirii nepoftiţi să procedeze la perchiziţionarea cât mai amănunţită a vasului; căci trebuia să-şi joace rolul până la sfârşit, ca să nu trezească bănuiala francezilor. Auzeam cum lăzile erau mişcate din loc şi unele din ele deschise chiar. Până şi podeaua calei fu ciocănită, spre a vedea dacă nu era vreo încăpere dedesubt, de existenţa căreia nu ştia nici căpitanul.

Inima porni să ne bată cu putere când urmăritorii noştri începură să umble încolo şi încoace deasupra capetelor noastre. Încordarea aceasta ţinu vreo trei sferturi de ceas, apoi auzirăm că soldaţii se îndepărtau, pentru a perchiziţiona alte încăperi. Vizita lor pe vas ţinu vreo două
ceasuri şi Roer ne povesti mai târziu că nu lăsaseră necercetată nici o crăpătură.

Când furăm scoşi din minunata ascunzătoare, prima întrebare ce-mi veni pe buze fu privitoare la destinaţia acestei încăperi din pântecul vasului şi bătrânul păru să bănuiască cum că chestia asta ne preocupă, căci răspunse zâmbind:

— Am făcut multă contrabandă folosindu-mă de ascunzătoarea asta. Da, da, vă miraţi dumneavoastră, dar aşa este. Mulţi evadaţi şi-au găsit salvarea mulţumită ei, fireşte aceia despre care ne-am încredinţat că sunt absolut nevinovaţi, ca şi dv. Acum ştii ce de contrabandă făceam.

Strânserăm mâna simpaticului bătrân şi ne dădurăm seamă că-l puteam considera ca un adevărat prieten.

Voi trece peste călătoria prin canalul Panama şi oceanul Pacific. După optsprezece zile ne aflam în apropierea Australiei, căci căpitanul Roer vroia să intre în

marea Harafura prin strâmtoarea Torres, între Noua Zeelandă şi Australia. Apoi urma să ne îndreptăm spre Singapore, prin marea Sundei şi a Javei. Acolo aveam de gând să începem cercetările.

După două zile ajunserăm la nord-est de Timor şi ne îndreptarăm spre insuliţa Kisser ca să luăm apă proaspătă. Echipajul porni pe uscat cu nişte butoaie mari, iar noi ramaserăm pe bord. Luarăm hotărârea să nu ne arătăm până la Singapore, căci acolo ne puteam bizui pe sprijinul guvernatorului, lordul Abednego, căruia îi salvasem fiica din mâinile piraţilor chinezi. Rămăsese pe bord şi căpitanul Roer şi stăteam cu toţii sprijiniţi de parapet, privind după oamenii noştri care tocmai dispăruseră în valea care ducea la aşa zisa capitală, Wurili, a acestei insuliţe.

Căpitanul făcea socoteala, murmurând:

— O jumătate de ceas drumul, altă jumătate de ceas pentru ca să-şi umple butoaiele...

Dar fu întrerupt brusc şi asta dintr-o pricină care n-ar fi fost cu putinţă în alte ţinuturi ale pământului: fără nici un semn prevestitor, izbucni deodată o furtună năprasnică şi vasul pe care ne aflam gemu din încheieturi, când prima izbitură venită dinspre sud nimeri în coastă şi lanţul ancorei se rupse de parc-ar fi fost un fir de aţă; când ne uitarăm încremeniţi unul spre altul... goneam cu viteză spre nord.

Roer dădu din cap, din cauza mugetului uraganului nu ne-am fi putut înţelege prin grai – apoi alergă repede pe punte şi luă cârma. Eu şi Marian îl urmarăm ca să-i putem da o mână de ajutor la nevoie, dar folosirea cârmei nu era cu putinţă şi nici nu era de trebuinţă, căci vasul alerga cu viteză ameţitoare direct spre nord şi urma să intre în marea Banda. Dacă nu se va sfărâma de stâncile insulei Wetter, care se afla în drumul nostru. De mult aş fi vrut eu să vizitez Jwalki, sediul unei staţiuni poştale olandeze, dar cu forţa aceea uriaşă care ne mâna din spate o acostare n-ar fi fost prea plăcută. Răsuflarăm uşuraţi când după un ceas se ivi lângă noi capătul de răsărit al insulei.

Acum mergeam în susul mării Banda şi nu mai eram ameninţaţi decât de insuliţa Goeneng-Api, care se afla la vreo sută douăzeci de kilometri depărtare. Cu iuţeala care ne împingea puteam ajunge acolo în trei ceasuri cel mult. Dar uraganul sufla acum mai mult despre răsărit şi furăm împinşi la vreo zece kilometri distanţă de insulă. În

schimb ne amenința acum grupul insulelor Lucipara, prin labirintul cărora nu era rost să scăpăm nevătămați. Și când tocmai ne apropiasem... uraganul se potoli, tot atât de brusc precum se stârnise.

— Am scăpat cu bine, zise Roer. Trebuie să mărturisesc însă că alături de dv. ne pasc aventurile.

— Așa-mi pare și mie, râse Marian. – Acum aș fi de părere să ne înapoiem, altminteri ar fi siliți să ne aștepte cam multișor marinarii d-tale. Eu cu prietenul Robert vom îngriji de motor.

— Mai așteaptă nițeluș, răspunse căpitanul și privi încordat spre nord.

— Văd colo un vapor care are poate nevoie de ajutor. Da, da, se clatină încoace și încolo. Așa dar, dacă zici că vă pricepeți, puneți motorul în funcțiune și ne vom îndrepta spre locul cu pricina să vedem ce s-a întâmplat.

Coborâi după Marian scărița ce ducea la mașini, unde dădurăm peste un motor uriaș de cel puțin o mie două sute de cai putere. Ne pricepeam bine la „Diesel”-uri și peste câteva minute monstrul de otel începu să pufăie și împinse „Apeldoorn”-ul spre colegul său care avea nevoie de ajutor. Nu trecu mult și Roer vesti prin porta-voce:

— Ne fac semne, ceea ce înseamnă că au avarii grave. Ia să vedem ce putem face. Viteza la jumătate, domnilor!

Îndeplinirăm comanda întocmai, dar deodată răsună de afară răpăit de mitraliera și în aceeași clipă căpitanul răcni:

— Blestemații, au început să tragă în noi! A! Uite c-au arborat steagul negru. Sunt pirați... și tocmai acum lipsește echipajul meu! Cu toată viteza îndărăt, domnilor. Ba nu, stați, ne-au găurit vasul sub linia de plutire. Trebuie să ne predăm!

Frumoasă afacere! Căpitanul avea dreptate, ar fi însemnat să ne sinucidem încercând să fim cu vasul găurit sub linia de plutire, faci nu eram destui oameni ca să astupam găurile. Pe de altă parte, pirații nu ne-ar fi lăsat să plecăm cu una cu două, ci ar fi continuat să tragă mereu asupra noastră.

— Veniți sus, domnilor, strigă Roer din nou. Nu e chip să scăpăm. Afurisiții ăia au cel puțin șase mitraliere pe bord. Sunt curios să vad ce-au să ne facă.

Urcarăm repede sus şi ne apropiarăm cu Roer pe puntea de comandă. Vasul pirat se apropia cu repeziciune. Era un vapor minunat, pe lângă care „Apeldoorn” făcea o impresie sărăcăcioasă. Dea lungul parapetului se iţeau făpturi întunecate, unele aplecate deasupra mitralierelor, ale căror ţevi erau îndreptate ameninţător asupra noastră.

Pe puntea de comandă stătea un bărbat înalt şi puternic, în veştmânt de mătase galbenă. Vasul pirat, a cărui proră era împodobită cu doi ochi mari. Ameninţători, alunecă spre noi şi stopă. În clipa următoare, făpturi negricioase săriră pe puntea noastră.

Se împărţiră repede şi se puseră de pază la toate deschizăturile ce duceau în interiorul vasului. Roer strigă atunci în englezeşte spre comandantul vasului-pirat:

— Ce vreţi de la noi? N-avem nimic ca v-ar putea folosi vouă.

Celalalt răspunse într-o engleză fără cusur:

— De asta ne vom încredinţa, domnule. Apoi. Goeleta voastră ne va fi de folos în orice caz. Vreţi să vă predaţi sau aşteptaţi ca oamenii mei să vă silească?

Să ne silească! Ştiam noi ce înseamnă asta. De aceea nu putui lua în nume de rău lui Roer când răspunse că ne predăm de bună-voie.

— Bine! Făcu ciudatul comandant. Privitor la soarta voastră vom hotărî mai târziu. Oamenii mei rămân pe bord, urmaţi vasul nostru!

Vasul pirat făcu un viraj şi trecu pe dinaintea noastră, îndreptându-se spre insulele Lucipara. Ne grăbirăm să-l urmăm, căci nu era de loc plăcut să ne ştim cu scheletul vasului găurit sub noi. După vreo trei sferturi de ceas auzirăm comanda lui Roer:

— Stopaţi!

Îndeplinirăm porunca şi după scuturăturile uşoare ale vasului ne dădurăm seamă că stăteam pe nisip moale. Se auzi un nou „Stopaţi!” şi Roer ne lămuri:

— „Apeldoorn”-ul se află pe un banc de nisip. Fluxul e la jumătate şi după trei ceasuri vom fi iarăşi în apă. Atunci vom putea vedea ce e cu găurile alea, daci vom mai fi în viaţă.

Asta era întrebarea cea mare. Eu mă simţii cuprins de

o mânie nestăpânită. După ce am scăpat de atâtea primejdii, după ce ne-am văzut departe de „Insula Dracului”, să ne dăm sfârşitul aici, în mâinile piraţilor chinezi? Luai hotărârea să-mi vând viaţa cât mai scump şi probabil că chipul meu oglindea această hotărâre căci Roer îmi spuse:

— Rămâi cu mutra asta, poate că izbuteşti să-i sperii pe piraţi.

Dădui din cap şi măsurai cu privirea insula în faţa căreia ne aflam. Ea forma un teren deluros, al cărui cel mai înalt punct se ridica la vreo patruzeci de metri deasupra mării. Coasta urca din mare în trepte calcaroase; pajişti de verdeaţă, întrerupte ici-colo de copaci şi tufe, acopereau terasele. Pe plajă se vedeau două colibe mici, care nu puteau fi descoperite decât de aproape. Cunoscând topografia acestor insule ale Pacificului, nu-mi era greu să-mi închipui că în vreun golf se afla o colonie mai mare.

Comandantul vasului-pirat nu ne lăsă însă vreme să examinăm prea mult insula. Vaporul lui stătea lângă al nostru, într-un canal adânc tăiat în bancul de nisip şi făpturile tuciurii stăteau încă aplecate deasupra mitralierelor lor. Şeful bandei strigă spre noi:

— Coborâţi, domnilor! Vom hotărî acum soarta voastră. Orice împotrivire e zadarnică.

Tăcuţi, părăsirăm goeleta noastră. Observai însă că lipseşte Manant şi întrebai în şoaptă pe căpitan unde e.

— S-a ascuns în cală, răspunse Roer – pe scara care duce în cabina mea. Acolo nu-l vor găsi ticăloşii şi el ne-ar putea fi de folos dacă banda ne va lăsa în viaţă câtva timp.

— Asta o vom afla îndată, răspunsei eu şi iarăşi mă cuprinse o furie atât de mere încât chipul mi se schimonosi.

Treceam tocmai prin faţa şefului piraţilor, care mă apucă deodată de braţ şi cu zâmbetul acela fatal al chinezilor, îndărătul căruia se ascund toate sentimentele lor, îmi zise:

— Domnii par să fie furioşi. Ei lasă, veţi putea da frâu liber furiei. Vă voi da prilej să vă salvaţi viaţa.

Îmi zâmbi aproape prietenos şi-mi făcu semn să merg

mai departe.

Gândurile se roteau într-un vârtej ameţitor în capul meu. Spusese că vom avea prilej să ne dam frâu liber furiei... Se aflau oare pe insula aceasta fiare primejdioase cu care ne vom măsura puterile? Era cu neputinţă, căci în ţinuturile acestea nu existau animale primejdioase, mai cu seamă pe insuliţa asta vulcanică. Răsărită din mare. Atunci, ce să fie?

IV.
PE VIAŢĂ ŞI PE MOARTE.

CU ZÂMBETUL PE BUZE şeful piraţilor ne lăsă să defilăm prin faţa lui, apoi făcu semn unui chinez mărunţel, cu mutra respingătoare. Îi şopti câteva cuvinte la care galbenul răspunse printr-un rânjet atât de hidos încât l-aş fi gâtuit fără nici o remuşcare, cu atât mai mult cu cât ştiam că sarcina pe care i-o dăduse stăpânul său ne privea pe noi.

Dar n-avem timp să privesc după omuleţul care se îndepărtă grăbit căci furăm conduşi acum într-un canal adânc care, după cum bine bănuisem eu, străbătea brâul inferior de mărgean. Şi după câteva cotituri se arata într-adevăr un luminiş larg, în care se ridicau colibe de bambus spoite cu var: sălaşul tăinuit al bandei piraţilor.

Furăm conduşi la locul liber din mijlocul colibelor. Şeful piraţilor se apropia de noi şi zise cu zâmbetul neclintit pe buze:

— Sunteţi curajoşi după cum am văzut, va trebui, deci, să luptaţi pentru viaţa voastră. Sunteţi cinci bărbaţi şi eu voi pune în faţa voastră alţi cinci oameni care şi ei vor trebui sa lupte pentru viaţa lor. Sunt foşti membri ai „Asociaţiei” noastre, (apăsă batjocoritor asupra acestui cuvânt) – care au păcătuit atât de grav împotriva legilor noastre încât au fost condamnaţi la moarte. Cred însă că vor prefera să se ia la luptau voi, putând astfel să-şi redobândească libertatea. Deoarece metodele noastre de a-i trimite pe lumea cealaltă sunt cam neplăcute... Aşa dar, apăraţi-vă viaţa cât puteţi mai bine!

Ne salută scurt şi se făcu nevăzut într-o colibă, care se deosebea de celelalte prin mărimea şi construcţia ei

îngrijită. Probabil că vroia să se îmbrace cu veşmintele-i oficiale, ca să ia parte cu toată demnitatea la lupta interesantă ce avea să aibă loc.

Ne uitarăm încremeniţi unul la altul. Ne-am fi aşteptat la orice, numai la o înfruntare pe viaţă şi pe moarte nu.

— În sfârşit, întrerupse Roer tăcerea – de murit tot trebuie să moara omul odată. Dar când e vorba de o astfel de moarte trebuie să se apere, ceea ce o vom face şi noi împotriva potrivnicilor de rasă galbena. Mă tem numai ca şansele nu prea sunt de partea noastră. Ei, dar ce să mai zicem, n-avem încotro!

Şi cu aceasta observaţie filosofică bătrânelul se întoarse şi privi cu atenţiune locuinţa şefului bandei.

— Aha! Făcu el deodată, întorcându-şi din nou privirea, uite că şi vin onoraţii noştri potrivnici.

Patru indivizi se apropiau de noi. Erau escortaţi de zece bandiţi care luaseră o astfel de atitudine de parc-ar fi păzit nişte tigri înfuriaţi. Şi când colo potrivnicii noştri nici nu făceau o impresie fioroasă.

În frunte păşea un uriaş cu care n-aş fi vrut să mă întâlnesc singur, dar avea o mutră atât de obosită şi fără vlagă încât mă pufni râsul. Şi tovarăşii lui de suferinţă erau tot pe atât de mici pe cât păreau şi de neprimejdioşi. Aşa cel puţin mi se păru în prima clipă, Roer răsuflă uşurat:

— Lasă că n-o să fie cine ştie ce.

Şeful piraţilor ieşi atunci afară din coliba lui şi ţinu o scurtă cuvântare osândiţilor. Şi... minune! Imediat înfăţişarea lor se schimbă ca prin farmec. Îşi îndreptară trupurile, aruncară priviri cercetătoare asupra noastră şi păreau că se însufleţesc dintr-odată. Atunci observarăm cu spaimă că aveam în faţă potrivnici cât se poate de primejdioşi.

Şeful se uită la noi cu priviri batjocoritoare, apoi zise scurt:

— Veţi lupta după mărime. Cei mai mici mai întâi. Fiecare va primi arme la fel, numai negrul nu, căci el e mai puternic. El va trebui să lupte fără arme. Începeţi, voi ăia mărunţeii! Vă veţi război cu cuţitele!

— Frumoasă afacere! mormăi Roer. Numai cu cuţitele n-am luptat încă de când sunt. Daca ticălosul ăla galben

îmi va spinteca burta, atunci mă veţi răzbuna dv. domnilor. Aşa dar, la revedere pe lumea cealaltă, dacă nu-i chip altfel.

Căpitanul ne salută şi se îndreptă apoi spre câmpul de luptă pe care bandiţii îl hotărâseră aşezându-se în cerc.

— Haide, vino încoace, băietele! se adresă el celui mai măruntei. Să stăm şi noi de vorbă niţeluş, ca oamenii, de!

La un semn al şefului, paznicii potrivnicului căpitanului nostru îi dezlegară funiile. Chinezul îşi întinse mădularele. Îşi frecă repede încheieturile mâniilor, apoi sări ca o căprioară in, ring.

Sprinteneala de care dădu dovadă îl arăta ca un duşman de temut şi noi începurăm să fim îngrijoraţi. Celor doi potrivnici li se înmână câte un cuţit lung, apoi şeful bătu din palme, dând astfel semnalul pentru începerea luptei.

Chinezul se repezi ca o panteră asupra lui Roer, învârtind cuţitul deasupra capului. Atunci observai numaidecât că prietenul nostru era favorizat, căci păstra un calm desăvârşit şi privea cu sânge rece spre potrivnicul său care spumega de furie.

Se aflau la un metru depărtare unul de altul; ciocnirea urma să se producă în curând, când, deodată Roer se repezi cu o agilitate pe care n-aş fi bănuit-o la acest bătrân lup de mare, ridică piciorul cu iuţeala fulgerului şi-l făcu pe chinez să se izbească cu stomacul de dânsul. Ciocnirea fu atât de puternică încât amândoi potrivnicii căzură pe spate, dar în vreme ce Roer se ridică imediat, Galbenul rămase întins, văitându-se de durere.

Ne aşteptam ca Roer să-l înjunghie pe duşmanul său, căci nici acesta n-ar fi făcut altfel în locul lui; căpitanul nostru dovedi însă o mărinimie cu totul nepotrivită pentru împrejurarea de faţă. El încrucişă braţele pe piept şi aşteptă ca duşmanul să se ridice.

După câteva minute chinezul îşi veni în fire. Mai gemu odată din adâncul plămânilor, apoi se ridică încetişor şi-şi roti privirea împrejur. Şeful piraţilor îi strigă câteva cuvinte care avură darul să-l înfricoşeze; apoi ochii lui şireţi îl căutară pe Roer care stătea încă cu braţele încrucişate.

În clipa următoare se repezi iarăşi ca o panteră asupra

căpitanului. De data acesta însă nu ridicase cuţitul ci-şi ţinea braţul aplecat. Şi eu observai că-şi întorsese arma, cu tăişul ascuţit în sus. Avea de gând aşa dar să spintece trupul căpitanului printr-o lovitură pe furiş.

Braţul său se repezi în sus, dar Roer era cu ochii în patru şi în ultima clipa sări repede în lături. Lama ascuţită nimeri doar tunica lui şi o spintecă pe jumătate; în acelaşi moment căpitanul zvârli fulgerător cuţitul în spre chinez. Acesta îşi dădu şi el seama de primejdie şi cu o repeziciune uimitoare aplecă trupul. Scăpă astfel de o moarte sigură, care ar fi pus capăt luptei, dar Roer îl nimeri totuşi în braţul stâng şi-i făcu o rană adâncă. Mâneca murdară se înroşi imediat

Nădăjduiam că prietenul nostru nimerise într-o arteră principală şi astfel hemoragia îl va slăbi pe chinez. Dar acesta părea că nici nu simte rana. Dimpotrivă: deveni şi mai întărâtat. Acum se folosi de o nouă viclenie: se târî spre Roer şi ţinu ca pavăză braţu-i sângerând, în vreme ce cu dreptul ridică cuţitul pregătindu-se să dea lovitura hotărâtoare.

Situaţia căpitanului era acum şi mai îngrijorătoare. El nu-şi pierdu însă cumpătul, privi încordat spre chinez şi-şi înţepeni piciorul drept îndărăt, ca să fie gata de săritură. Galbenul se repezi brusc înainte, vrând să-l împingă înapoi cu braţul său rănit, pentru ca apoi să-i poată da lovitura de graţie. Dar nu izbuti să-şi aducă gândul la îndeplinire căci, Roer se retrase cu iuţeala fulgerului şi lovi din nou cu cuţitul în potrivnicul său, spintecându-i braţul rănit de la cot până la încheietura mâinii.

Galbenul scoase un răcnet de durere şi furie, îşi pierdu capul cu desăvârşire, făcu încă un pas înainte şi dădu o lovitură care ar fi găurit inima căpitanului... dacă acesta nu s-ar t fi aplecat repede. Braţul înarmat lovi în gol. Chinezul îşi pierdu echilibrul şi Roer îi spintecă la repezeală şi braţul drept. Probabil că tăiase un tendon, căci galbenul scăpă cuţitul din mână şi scoase un răcnet de fiară. Nu se dădu însă bătut, ci se repezi din nou asupra potrivnicului său. Vroia probabil să-i pună o piedică şi să-l trântea la pământ.

Roer lovi atunci cu plăselele cuţitului şi izbi bărbia galbenului. Acesta îşi pierdu echilibrul, făcu sforţări

disperate să nu se prăbuşească, apoi căzu în genunchi şi în cele din urmă rămase întins cu capul în ţărâna.

— Opriţi! strigă şeful. Lupta s-a terminat. Albul a biruit. Duceţi-l de aici pe învins!

Doi paznici se repeziră imediat şi-l luară de acolo. După câteva clipe se înapoiară şi-şi şterseră cuţitele de sânge. Învinsul fusese „expediat la strămoşii săi”.

Izbânda căpitanului avu un efect înviorător asupra noastră. Aşteptam liniştiţi „luptele” noastre, căci noi eram oţeliţi în exerciţii sportive. Cât despre Pongo nu trebuia să ne îngrijorăm, chiar dacă urma să lupte fără arme. Numai de Hasting mi-era cam teamă, căci din cauza rănii grave ce-o suferise, i-ar fi fost cu neputinţă să se lupte cum trebuie. Şi acum venea rândul lui.

Marian făcu o plecăciune respectuoasă în faţa şefului piraţilor şi zise:

— Prietenul meu de colo a fost de curând grav rănit de un glonţ. Dacă n-ai nimic împotrivă, aş vrea să lupt eu în locul lui.

— Asta e o adevărată dovadă de prietenie, domnule, răspunse celălalt. Dar nu vreau să te oboseşti prea mult, iar prietenului d-tale vreau să-i dau putinţa să-şi apere viaţa fără să se forţeze prea mult. Lupta va avea loc cu pistoalele.

Aşa dar un duel în toată regula, numai că împrejurările erau cam schimbate. Hasting aprobă din cap, căci era sigur de glonţul său. Dar şi potrivnicul său zâmbi batjocoritor, poate că era un bun ţintaş, deşi asta e cam rar la chinezi.

Potrivnicii fură aşezaţi la cincizeci de paşi unul de altul. Fiecare primi un „Mauser” cu şapte gloanţe, apoi şeful dădu semnalul. În vreme ce Hasting stătea liniştit la locul chinezul sărea încolo şi încoace ca să îngreuieze ţinta şi în acelaşi timp trase glonţ după glonţ din pistolul său asupra făpturii nemişcate. Dar Hasting nici nu se clinti, nici chiar atunci când un glonţ îi găuri gulerul tunicii.

Deodată însă, mişcă repede braţul şi slobozi primul glonţ; Chinezul scoase un răcnet teribil, sări în sus ca un arc, apoi căzu greoi îndărăt. Glonţul legionarului îl nimerise drept în frunte.

— Foarte bine! zâmbi şeful. Fă-ţi pregătirile d-ta. Ştim, domnule, zise arătând spre mine.

— Îţi vei apăra viaţa cu khuang-ul. Asta mă bucura mult, căci pe vremea când eram student făcusem exerciţii cu sabia. Îmi va fi deci uşor să parez loviturile sălbatice ale potrivnicului meu şi să-l „găuresc” la momentul potrivit, cum se zicea în limbajul de specialitate. Grav rănit, galbenul fu luat de pe teren şi... „expediat la strămoşii săi”.

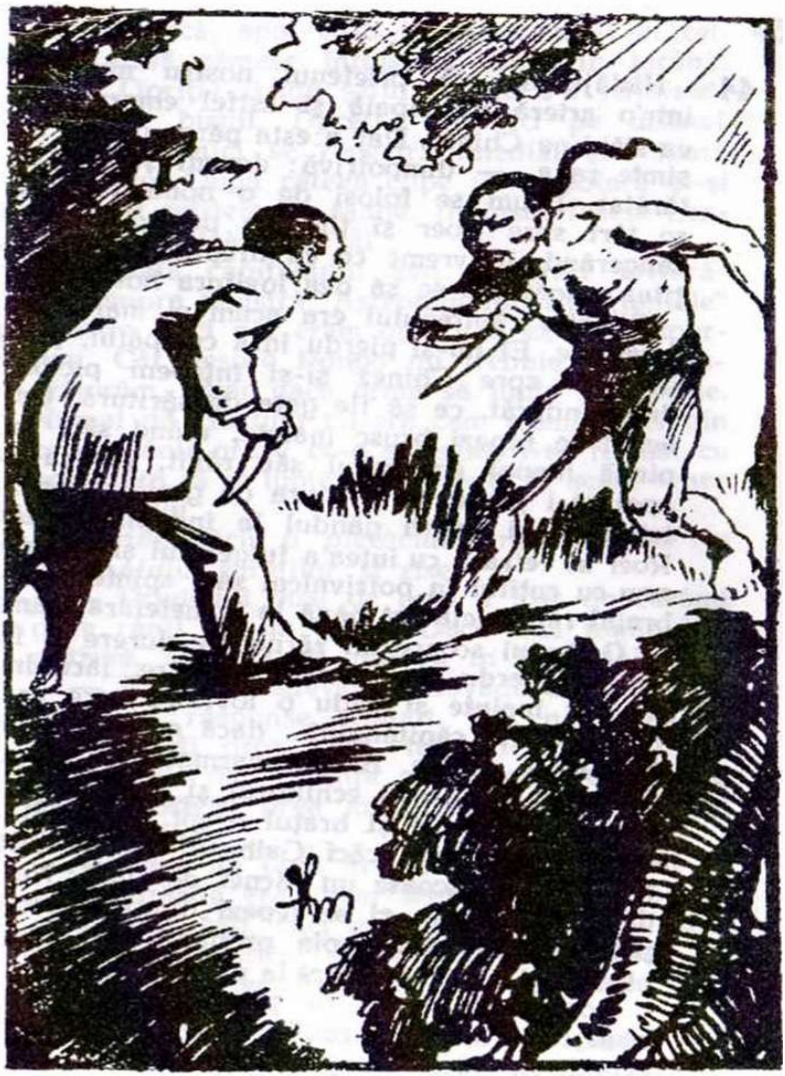

Acum venea rândul lui Marian... cu măciuca. Nişte măciuci grele, date la rindea, din lemn tare ca fierul, erau

armele lor. O lovitura puternică cu una dintr-astea ar fi fost în stare să zdrobească într-o clipă căpăţâna celui... mai tare de cap. Potrivnicul lui Marian era mai vânjos, dar prietenul meu mult mai îndemânatic. Fu o luptă cu adevărat sălbatică şi cele două măciuci se loveau una de alta cu o violenţă înfricoşătoare. Începui să mă tem ca Marian va obosi, căci celalalt devenea tot mai îndârjit.

Dar deodată tovarăşul meu se folosi de un şiretlic. Cu iuţeala fulgerului îşi trecu măciuca din mâna dreapta în cea stângă, zvârli în lături arma pe care o agita chinezul şi lovi pieziş în bărbia acestuia. Trupul se prăbuşi greoii la pământ... şi fu dus de acolo.

Acum venea rândul lui Pongo şi aşteptam lupta asta cu bucurie. Tovarăşul nostru negru îşi arătă dinţii albi, zâmbind, deşi uriaşul său potrivnic era înarmat cu klewang şi cuţit. Şeful părea să ştie ca cel puţin unul din oamenii săi să iasă învingător.

Dar lupta se sfârşi repede, căci de abia dăduse semnalul de începere şi cu o adevărată săritură de panteră, Pongo se repezi la potrivnicul său, apucă braţul acestuia în care ţinea klewang-ul şi strânse cum ştia el să strângă. Galbenul scoase un răcnet de durere şi arma căzu la pământ. Apucă cuţitul, dar Pongo îl şi înhăţase, îl învârti ca o sfârlează, îl ridici deodată în aer, apoi îl trânti la pământ.

Uriaşul rămase nemişcat, iar paznicii lui nu mai aveau nevoie „să-l trimită la strămoşii săi”, căci prietenul nostru îi frânse trupul în două.

Piraţii stăteau muţi în jurul nostru, atingându-şi cu teamă privirile asupra uriaşului negru. Nu mai văzuseră aşa ceva. Şeful, care nu mai zâmbea acum. Îşi redobândi cumpătul în cele din urmă şi zise:

— Aţi învins, domnilor şi v-aţi salvat viaţa. Ar fi păcat însă ca nişte oameni atât de vrednici să nu rămâie de partea noastră. Aţi putea ajunge la slujbe de frunte în asociaţia noastră, căci noi cei de aici suntem numai o mică parte şi toată întreprinderea e condusă de un european. Aveţi timp o săptămână să chibzuiţi asupra propunerii mele; până atunci va fi şi şeful aici. Fireşte că în vremea asta veţi fi prizonierii noştri. De altfel nici n-aveţi putinţa să fugiţi de pe insulă, căci vasul vostru e

găurit peste tot. Mă voi bucura să vă pot saluta ca membri al asociaţiei noastre.

— Ia mai dă-l... încolo! mormăi Roer, dar Marian se înclini politicos şi zise:

— Vom chibzui asupra amabilei propuneri pe care ne-ai făcut-o. Unde vom locul?

— Luaţi coliba asta care e hărăzită pentru prizonieri. Pe insulă vă puteţi mişca în voie, numai că veţi fi pândiţi mereu. O încercare de fugă e cu neputinţă.

— Îmi dau şi eu seamă de asta. Aşa dar, peste o săptămână vom da răspunsul nostru „şefului”.

V.
SALVAREA.

PE CÂND NE ÎNDREPTAM SPRE COLIBĂ, căpitanul Roer se mai întoarse odată spre şeful piraţilor:

— Cred că n-ai nimic împotrivă dacă ne-om aduce merinde de pe vasul nostru? Trebuie să mărturisesc ci sunt flămând ca un lup..

— Nici vorba – zâmbi piratul, puteţi merge liniştiţi pe vas. Vă atrag numai atenţia ca o mitralieră e veşnic îndreptată spre goeleta dv.

— Nu trebuie să-ţi fie teamă că vom fugi răspunse Roer, zâmbind; vom rămâne puţin timp pe vapor.

Păşirăm spre plajă şi luarăm una din luntrile care se aflau acolo. Chinezii din jurul nostru păreau că nici nu ne iau în seamă, cu toate astea ştiam prea bine că suntem păziţi cu străşnicie. Vâslirăm spre bancul de nisip unde se afla goeleta noastră şi când furăm pe punte, Roer ne duse îndată în cabina lui.

— Aici sunt conserve şi câteva sticle cu vin, zise el tare.

Apoi în şoaptă:

— Or fi pus oare galbenii vreun paznic pe vapor?

Bătu încet în chepeng şi după ce împinserăm desparte masa, se ivi Manant din deschizătura îngustă.

— Suntem singuri, zise el vesel. Mă bucur că vă văd, căci eram foarte îngrijorat de soarta voastră. Cum stau lucrurile?

Roer îi povesti pe scurt tot ce se petrecuse.

— O săptămână de graţie! făcu tânărul. Tocmai bine; până atunci voi fi gata cu astupatul găurilor. M-am şi apucat de treabă.

— Minunat! făcu Roer. Într-una din nopţi vom înota până aici.

— Asta-i cel mai bun lucru, încuviinţă Marian. Bănuiesc că „şeful" european e o veche cunoştinţă de-a noastră.

— Larrin, Haridell! strigarăm noi în cor.

— Aţi ghicit. Şi omul acesta nu trebuie să ne găsească aici, căci ar însemna să fim cu adevărat pierduţi. Acum să ne întoarcem, ca, să nu intre la bănuială şeful. Aşa dar d-ta astupi găurile, domnule Manant, iar noi iţi vom da de veste în fiecare zi ce s-a mai întâmplat.

Încărcaţi cu conserve şi sticle cu vin părăsirăm vasul şi vâslirăm spre uscat. În golf ne ieşi înainte şeful care se dădu la o parte, când ne văzu atât de încărcaţi.

Îi zâmbirăm şi noi. Iar Marian îl invită politicos la un pahar cu vin. El rămase o clipă tăcut, apoi primi bucuros invitaţia. Luarăm hotărârea să întindem masa în faţa colibei, Pongo aduse o ladă grea din care făcu o masă, adună vreascuri uscate şi înteţi un focşor ca să încălzească conservele. Luarăm loc pe jos în jurul lăzii şi când scoaserăm la iveală paharele de aluminiu, şeful se ridică rugându-ne să-l scuzăm câteva clipe. Se întoarse curând aducând cu sine nişte pahare minunate de cristal.

În timpul discuţiei chinezul se dovedi a fi un bărbat foarte cult, ba ne spuse chiar că studiase la Oxford. La întrebarea lui Marian cum ajunsese la meseria lui de acum, el zâmbi şi răspunse că Asia aparţine popoarelor străvechi şi că dânsul contribuie atât cât îi stă în putere să-i păgubească pe cuceritorii străini. Interesant punct de vedere pentru un căpitan de piraţii.

Ca urmare a acestei discuţii, dobândirăm convingerea că galbenul ne acorda acum mai multă încredere. De-abia spre seară ne ridicarăm de la masă ca să facem o mică plimbare. Fireşte că merserăm spre plaja şi privisem goeleta care începuse să se legene pe unde datorită fluxului.

— N-ar fi mai bine, se adresă Marian sefului – să ancorăm vasul meu? Mă tem să mi fie luat de apă şi să se scufunde. Primind amabila d-tale propunere de a rămâne

aici o săptămână, aş dori să ne petrecem timpul pe vasul meu.

Chinezul, pe care vinul tare îi cam ameţise, încuviinţă:

— Fireşte, domnilor, vâsliţi într-acolo şi priponiţi goeleta.

Se înclină politicos şi dispăru pe drumul ce ducea în sat.

— Minunat! mormăi Roer pe când ne îndreptam cu barca spre vas.

— Acum vom întinde o funie până la ţărm şi o vom lega de palmierul de colo. Apoi vom face vânt „Apeldoorn”-ului de pe banc şi-l punem pe apă. Totul va decurge fără zgomot şi când vom porni motorul, o luăm repede din loc.

— Admirabil! făcu Marian.

Roer privi cu încordare spre vasul chinezesc care se afla la vreo treizeci de metri de noi, apoi râse înfundat.

— Idioţii şi-au legat vasul cu o frânghie subţire Fireşte că o vom tăia înainte de a ne lua rămas bun de la insulă. Ia te uită, curentul merge spre stânga şi va împinge repede vasul.

Noi vom porni spre dreapta. Să vezi că în felul acesta le-o luăm cu mult înainte.

— E o adevărată plăcere să lucreze cineva cu d-ta, zise Marian, râzând. Mult aş vrea să văd mutrele galbenilor când nu şi-or mai vedea vasul.

— Dar nu se poate să n-aibă vreo sentinelă pe punte, mă amestecai eu în vorbă.

— Asta va trebui să stabilească Pongo. Cred că paznicii vor amuţi repede când negrul nostru se va însărcina să-i înlăture din drum.

— Văd eu că ne-am înţeles fără multe cuvinte, zise Roer. Aşa, acum am ajuns. Ia să-l întrebăm pe Manant cum stă cu lucrul lui. N-am de loc poftă să-mi pierd vremea de geaba pe aici.

— Nici eu, zise Marian. Dacă s-ar putea, plecăm chiar la noapte.

— Da, chinezul va dormi tun. Ei, ia şi vedem dacă merge.

Urcarăm repede puntea şi ajunserăm pe bord. Fireşte, Manant avusese timp destul, dar nu era atât de simplu să astupe găurile făcute de gloanţe, cu atât mai mult cu cât

trebuia să lucreze fără zgomot.

În vreme ce noi împleteam odgonul cu care aveam de gând să tragem „Apeldoorn”-ul de pe banc, Roer coborî în încăperea de la proră unde se afla nepotu-său.

După vreo cinci minute se înapoia. Frecându-şi mâinile mulţumit:

— Tânărul a lucrat admirabil. Mai sunt de astupat încă găuri şi va fi gata cu treaba asta în două ceasuri. Aşa, acum să priponim aici scripetele ăsta care e destul de trainic ca să tragă în jos vasul. Cred fă vom putea pleca la miezul nopţii cu puţin înainte de a se produce fluxul.

Eu cu Marian ne urcarăm repede în barcă şi prinserăm odgonul pe care căpitanul ni-l aruncă. Roer, Hasting şi Pongo se căţărară apoi pe sârma subţire de oţel, săriră în barcă şi pornirăm încetişor spre plajă. Cu prilejul acesta observarăm că o făptură întunecată nu ne slăbea din ochi, stând ascunsă îndărătul unei tufe. Trebuia s-o încredinţăm pe iscoada aceasta că nu ne gândeam la fugă, ba că priponeam chiar vasul nostru.

Ne prefăcurăm că nu l-am văzut, întinserăm odgonul cât se putea şi înfăşurarăm capătul lui în jurul trunchiului palmierului. Apoi, discutând ca nişte oameni de treabă, trecurăm prin faţa ascunzătorii iscoadei şi intrarăm în coliba noastră.

Ajunserăm acolo tocmai când se lăsase întunericul. Ţinurăm un mic sfat în şoaptă şi luarăm hotărârea ca, puţin înainte de miezul nopţii, Pongo să părăsească primul coliba şi să ameţească toate sentinelele. Noi îl vom urma la intervale scurte e unul după altul.

Ca să înşelăm pe eventualele iscoade, începurăm un concert de sforăituri. Marian îşi lua chiar rolul în serios şi adormi de-a binelea. Îl trezirăm cu câteva ghionturi când sosi timpul de plecare.

Pongo se furişă din colibă ca un şarpe. Toată nădejdea ne era în el, căci cu un singur strigăt al unei sentinele ar fi năruit tot planul nostru. Dar nimeni nu era mai nimerit pentru sarcina asta ca Pongo.

Cufundat în gânduri cum eram, fui trezit de Marian care-mi şopti:

— Haide, e rândul tău! Eu rămân la urmă. Nici nu observasem că atât Hasting cât şi Roer părăsiseră coliba.

Făcuseră asta fără cel mai uşor zgomot şi deoarece nu vroiam să rămân mai prejos, îmi dădui toată silinţa. Mă strecurai repede de-a lungul colibelor şi ajunsei fără multă greutate la limba de pământ care ducea la mare şi... spre libertate! Făcând câţiva paşi, mă lovii de un trup neînsufleţit pus de-a curmezişul. Era o sentinelă chineză, după cum mă încredinţai, pipăindu-i îmbrăcămintea Ceva mai departe dădui de al doilea. Viteazul Pongo făcuse treabă bună şi nu mai aveam nici o îndoială că fuga noastră va izbuti.

Acum mai trebuia doborât şi paznicul pe care-l presupuneam pe vasul piraţilor. Când ajunsei la barcă, dădui peste Roer şi Hasting.

— Unde e Pongo? întrebai eu în şoaptă.

— A înaintat spre goeleta chinezilor, răspunse Roer. Ah! Proastă afacere. Uite că iese luna. A! Ia priveşte, negrul nostru îşi face vânt peste parapet.

Privirăm cu încordare spre vasul duşman care se desluşea bine în lumina lunii.Ca o umbră uriaşă, credinciosul nostru Pongo urca sprinten şi ajunse pe covertă. Dacă l-ar descoperi acum vreun paznic, toată munca noastră ar fi fost degeaba. Dar se vele treaba că cel pus de strajă au prea îşi făcea datoria cu conştiinţă. Pongo se chircise jos şi dispăruse din fata privirilor noastre. Se va târî acum în jurul punţii şi primejdia de a fi descoperit, era aproape exclusă.

Marian ajunse lângă noi şi în şoaptă îi comunicarăm cum stau lucrurile cu Pongo.

— Atunci să ne urcăm în barcă, fu el de părere. Nu va dura mult şi Pongo ne va da un semn.

Ţineam privirile nedezlipite de la vasul chinezesc. Răsuflarăm uşuraţi când făptura uriaşă a prietenului nostru se ivi la proră şi ne făcu semn cu mâna. Vâslirăm repede într-acolo şi priponirăm barca de odgon.

— Massers, prinde! zise uriaşul de-abia auzit.

El şi desfăcuse odgonul şi-i dădu drumul în palmele noastre întinse. Nu trebuia să plescăiască în apă, căci nu ştiam când îşi schimbau santinelele şi dacă nu cumva mai erau şi alţii în luminiş, afară de cei doborâţi de Pongo. Încetişor, dădurăm drumul în mare sârmei de otel. Goeleta piraţilor se şi răsucise şi începu să fie dusă de

curent. Pongo sări repede pe punte, alunecă în apă şi înotă spre barca noastră.

— Bravo, Pongo, zise Marian în şoaptă. Ai făcut treaba cum nu se putea mai bine.

Uriaşul râse încurcat şi puse mâna repede pe o lopată. Vâslirăm încetişor spre „Apeldoorn” şi când ajunserăm îi văzurăm pe Manant aplecându-se peste parapet.

— Totul e pregătit, domnilor, ne vesti el Aţi procedat de minune cu vasul chinezesc; să poftească acum banda sa ne urmărească!

Ne căţărarăm repede sus, dar Pongo, care venea cel din urmă, rămase pe treapta de jos a scăriţei de frânghie şi împinse cu putere luntrea sub apă. Le luasem astfel chinezilor şi ultima posibilitate să ne urmărească repede, căci s-ar fi putut ca această luntre să fie mânată spre ţărm şi atunci piraţii ar fi căutat să ne ajungă.

Deocamdată totul era liniştit dincolo şi primejdia principală care ne-ar fi putut ameninţa, adică goeleta cu mitralierele, cotea tocmai după capătul insulei şi dispăru din faţa privirilor noastre.

Alergarăm spre proră şi începurăm să punem în mişcare scripetele. Sârma de otel se încordă... Acum era momentul critic. Va rezista oare palmierul? Sârma devenea din ce în ce mai întinsă şi tocmai când eram să cred că se va rupe... o zguduitură uşoară străbătu scheletul vasului. Câteva învârtituri de manivelă încă.. şi „Apeldoorn”-ul alunecă pe apa adâncă.

Roer aduse o frânghie trainică, desfăcu odgonul de pe macara şi dădu drumul încet în apă capătului cu frânghia.

— Păcat de odgonul ăsta, bombăni el – dar tot mai mult face libertatea.

Alergă apoi spre puntea de comandă. Pe când noi eram ocupaţi cu aducerea vasului în stare de plutire, Manant şi dispăruse în sala maşinilor. Roer dădu o comandă şi peste o clipă elicea începu să se învârtească, motorul dudui şi ca viteză mare pornirăm spre larg, spre libertate...

Făcurăm vreo trei sute de metri, când se auzi o gălăgie grozavă de pe insulă. Detunară şi câteva împuşcături, dar gloanţe nu ne mai puteau ajunge. Insula se micşora văzând cu ochii, larma slăbi din ce în ce mai mult şi în cele din urmă pierdurăm din vedere locul unde fusesem

nevoiţi să luptăm pe viaţă şi pe moarte.

Împreună cu Marian mersei pe puntea de comandă.

— Ha, ha! râse Roer, cum o să le mai crape fierea diavolilor! Să vedem pe unde or scoate cămaşa acum, căci fireşte că voi da de veste autorităţilor din portul cel mai apropiat. Mă îndrept spre Makassar din Celebes.

—Dar bine, domnule căpitan, trebuie doar să ne înapoiem la Kisser ca să-i luăm pe marinarii rămaşi acolo?

— Asta mai târziu, căci „şeful", ăla marele – va sosi aici şi n-aş vrea să-i cad în labă. De la Makassar vom porni escortaţi de o canonieră olandeză.

— Şi aşa e bine. Dar dacă nu mă înşel, v-a cam micşorat viteza.

Roer scoase o înjurătură ca de surugiu, apoi răcni:

— Ne scufundăm băieţii. Presiunea apei a împins afară dopurile cu care a astupat nepotul meu găurile. Repede în încăperea de la proră.

— Trebuie să facem ce s-o putea să nu pierim înecaţi ca şobolanii. Acum puteţi dopurile alea, căci nu ne aude nimeni.

Îl chemarăm pe Manant din sala maşinilor şi împreună coborârăm repede în pântecul vasului. Văzurăm însă imediat că reparaţia era cu neputinţă. Prin găurile noi, provocate de gloanţe, n-ar fi putut intra atâta apă. Dar din cauza apăsării datorite vitezei mari, sărise din loc o placă mare de fier ale cărei margini fuseseră ciuruite de mitraliere. Acum apa năvălea cu furie înăuntru.

Repede ne înapoiarăm pe punte.

— Atunci, trebuie să atingem portul Goeneng-Api, hotărî Roer, care, aflând ca primejdia în care ne aflam, adeveri e căpitanul chibzuit şi cu sânge rece.

— Mai sunt vreo sută de kilometri până acolo, dar nădăjduiesc să ne ţinem bine.

Vasul coli spre Nord. Stăteam tăcuţi lingă căpitan, în vreme Manant îşi reluase postul la maşină. Curând însă ne dădurăm seama că planul nostru n-avea sorti de izbânda. Prora „Apeldoorn"-ului se scufunda tot mai mult, iar viteza scădea pe fiece clipă. în cele din urmă motorul se opri şi Manant veni sus, leoarcă de apă până la brâu.

— S-au dus boii dracului!

— Zise Roer calm, când îl zări pe nepotu-său.

— Avem barca de salvare, propuse Marian.

— Da şi trebuie să ne îndepărtam cât mai repede de goeletă, ca nu cumva vâltoarea să ne tragă la fund. Bietul meu vaporaş... la sfârşit, să fie de sufletul galbenilor.

Repede puserăm pe apă barca de salvare, dar imediat Manant, care fusese coborât împreună cu ea – strigă înspre noi:

— Sunt cel puţin douăzeci de găuri pe fundul vasului. Se afundă repede.

— Atunci, urcă-te iar sus! răspunse Roer. Goeleta se va mai ţine câtva timp.

— În tot cazul mai mult ca barca. Dar mare scofală tot nu e, pierduţi suntem şi aşa.

— A! Uite că dobândim şi nişte vecini simpatici, care ne vor ţine de urât când vom fi în apă, zise Marian cu un calm sinistru şi întinzând braţul spre apa ce sclipea în bătaia lunii.

Ma trecu un fior de groază când văzui cozile triunghiulare ale unui cârd întreg de rechini care se apropiau cu repeziciune. Dihăniile păreau să fi mirosit că le aşteaptă o pradă bogată.

— Adu repede puştile! strigă Roer nepotului său. Dacă apa a inundat cabina va trebui sa te afunzi. N-am poftă să mă las sfâşiat de monştrii ăia.

— Pongo merge aduce arme! se auzi glasul credinciosului negru şi împreună cu Manant coborî în fugă scările ce dădeau în gangul cabinelor.

Rămaseră cam mult acolo, în vreme ce vasul se scufunda din ce în ce. Începusem chiar să pierdem nădejdea că se vor mai întoarce, când iată că se iviră uzi până la piele şi de abia trăgându-şi sufletul. Aduceau însă puşti şi cartuşe din belşug.

Parapetul vasului se afla acum la cel mult un metru şi jumătate deasupra apei. În jurul „Apeldoorn”-ului ce se scufunda dădeau târcoale rechini. Ochii lor lacomi luceau ca nişte cărbuni aprinşi în aşteptarea prăzii.

Marian lăsă în seamă fiecăruia din noi câte un rechin, apoi dădu comanda şi în aceea; clipă armele noastre detunară. De jur-împrejurul nostru se stârni zarvă. Cinci dihănii începură să se zvârcolească, rănite de moarte, iar

celelalte trei, care scăpaseră, o rupseră imediat de fugă. Se afundară repede, astfel că nu puturăm să le mai trimitem câte un glonţ.

— Proastă afacere că l-am lăsat să scape pe ăştia, zise Roer. Cunosc eu bine dihăniile astea; se înapoiază după câtva timp, ba îşi mai aduc şi tovarăşi şi când ne-om bălăci în apă, cum dracul să mai împuşti.

Pongo nu luase parte la războirea cu rechinii. El nu prea ţinea la arme de foc. Arma lui preferată, suliţa – o lăsase, din nenorocire, pe vasul căpitanului Haridell. Eram încredinţat, însă, că la cel dintâi prilej îşi va face rost de alta. Acum ţinea un cuţit lung în mână şi zise:

— Massers ia cuţite. Taie burta la peşte când vine.

Vorbea puţin dar vorbea bine credinciosul nostru Pongo. Am fost martori când el, înarmat numai cu un cuţit, se luase la luptă cu un rechin cât toate zilele şi-l ucise la repezeală.

— Dar noi nu făcuserăm încă aşa ceva până acum şi nici nu cred că am fi fost în stare s-o facem.

Roer se uită cu coada ochiului la prietenul nostru negru. Şi-o fi zis în sinea lui că „omul gorilă” îşi bătea joc de noi.

— Eu îi povestii însă mai pe scurt cum se petrecuseră lucrurile când cu salvarea Ellenei Abednego. Căpitanul holbă ochii şi dădu din cap cu admiraţie.

— Păcat că nu suntem şi noi în stare de aşa ceva, mormăi el. Ne-am putea tine de barca de salvare, până va da peste noi vreun vapor... Dar aşa îmi şi simt piciorul smuls de la gleznă.

— Massers, vine vapor! strigă Pongo deodată şi întinse braţul spre apus.

Pe mare se ivise un punct mic care se apropia cu repeziciune.

— Te pomeneşti că e Larrin! îşi dădu cu părerea căpitanul.

Dar când contururile vasului se lămuriră după câteva minute, el strigă vesel:

— E o canonieră engleză.

Peste o jumătate de ceas ne aflam pe bordul lui „Falcon”, care fusese trimis de autorităţile din Singapore să descopere pe piraţii care îşi făceau veacul prin marea

Flores. Comandant era căpitanul Hawkes, eu care făcuserăm cunoştinţă în Singapore prin lordul Abednego.

— Condamnarea şi evadarea dv. ne-a ajuns la urechi, zise el, râzând. Mare noroc aveţi că vă cunoaştem şi că lordul guvernator garantează pentru dv. Va trebui să-mi istorisiţi aventurile prin care aţi trecut, domnilor. Deocamdată vom merge să curăţim cuibul piraţilor.

Vasul elegant coti spre nord-est şi porni cu viteză spre insula cu pricina. Dar cuibul era pustiu. Probabil că chinezii izbutiseră să ajungă vasul pornit de capul lui şi şterseseră putina în grabă.

— Păcat! făcu Hawkes. Ce i-aş mai fi spânzurat eu pe bandiţi! Ei, aşa a fost să fie...

— Acum să mergem la Singapore. De sigur că ţineţi să ne daţi o mână de ajutor în lupta împotriva piraţilor?

— Nici nu încape îndoială! răspunserăm toţi într-un glas.»

Sfârşitul volumului: **PIRAŢII CHINEZI.**

Un lord englez urmărind sa prindă pe răpitorii fiicei sale se izolează pe o insulă pustie şi după aventuri de neobişnuite izbuteşte să-şi redobândească fericirea. Total va fi descris în volumul următor intitulat:

DUREREA UNUI TATĂ.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro